

Sygn. akt XVII AmA 31/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2023 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 30 grudnia 2020 roku Nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

XVII AmA 31/21

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją nr (...) z dnia 30 grudnia 2020 r. na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2020 r. poz. 1076 i 1086) nałożył na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością karę pieniężną w wysokości 50000 zł stanowiącą równowartość 11741,22 euro płatną do budżetu państwa z tytułu nieudzielenia informacji żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej u.o.k.k.) w wezwaniu z dnia 3 października 2019 roku oraz 18 listopada 2019 roku wystosowanych w ramach postępowania wyjaśniającego prowadzonego w sprawie o sygn. (...) oraz na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 u.o.k.k. oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k. obciążył (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością kosztami postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 29,50 zł oraz zobowiązać do ich zwrotu na jego rzecz w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył przedsiębiorca (...) sp. z o.o. w B., zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.k. w zw. z art. 233§1 k.p.c. poprzez zbyt daleko posuniętą uznaniowość w wymierzaniu wysokości kary, skutkującą nałożeniem na powoda kary pieniężnej w wysokości rażąco wygórowanej, która jest nieadekwatna w stosunku do skali zawinienia, a także poprzez nieuwzględnienie przez Prezesa UOKiK wszelkich okoliczności sprawy oraz aktualnej sytuacji finansowej Skarżącej, która ma wpływ na możliwość uregulowania nałożonej kary;

2. naruszenie art. 7 k.p.a. oraz art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 84 i art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.k. polegające na niewłaściwym zebraniu materiału dowodowego, błędnej jego ocenie oraz braku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co skutkowało błędnym uznaniem, jakoby Skarżąca umyślnie nie odpowiedziała na wezwania Prezesa UOKiK, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału powinna prowadzić do przyjęcia winy nieumyślnej Skarżącej i tym samym odstąpienia od wymierzenia kary, względnie wymierzenia kary na istotnie niższym poziomie,

3. naruszenie art. 11l ust. 1 pkt 3 u.o.k.k. poprzez pominięcie przez Prezesa UOKiK, przy wymierzaniu kary istotnych okoliczności łagodzących, polegających na obiektywnych trudnościach w udzieleniu odpowiedzi przez Skarżącą, finalnym udzieleniu odpowiedzi przez Skarżącą, zastosowania się do wszystkich odebranych przez Skarżącą wezwań w terminie, dotychczasowej prawidłowej współpracy Skarżącej z organem oraz ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika celem najwyższej staranności przy kontaktach z Prezesem UOKiK;

4. naruszenie art. 50 ust. 1 w zw. z art. 106 § 2 pkt 2 u.o.k.k. w zw. z art. 7 k.p.a. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że opóźnienie w udzieleniu informacji Prezesowi UOKiK wpłynęło na wydłużenie postępowania o ponad rok, podczas gdy Prezes UOKiK w żaden sposób nie wskazał w oparciu o jakie kryteria został obliczony niniejszy okres. Natomiast w ocenie Skarżącej opóźnienie mogło wynieść co najwyżej 251 dni,

5. naruszenie art. 50 ust. 1 pkt 3 u.o.k.k., polegające na wyznaczeniu w wezwaniach z dnia 3 października 2019 roku oraz 18 listopada 2019 roku 21 dniowego terminu na udzielenie odpowiedzi, co nie jest wystarczającym terminem na udzielenie odpowiedzi wobec nieproporcjonalnego nakładu pracy, wynikającego z zakresu żądanych informacji;

6. naruszenie art. 50 ust. 1 pkt 1 u.o.k.k., polegające na tym, że żądanie udzielenia informacji obejmowało zakres informacji, który nawet przy dołożeniu najwyższej staranności był niemożliwy do ustalenia przez Skarżącą, ponieważ obiektywnie oceniając nie mogła ona uzyskać informacji o wszystkich jej konkurentach wraz z ich danymi i adresami, oferujących te same produkty, jak i ich substytuty, na rynku dystrybucji i sprzedaży profesjonalnych maszyn czyszczących.

Mając powyższe na uwadze odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w pkt 1 poprzez odstąpienie od nałożenia kary, ewentualnie o obniżenie wymierzonej kary pieniężnej, zmianę zaskarżonej decyzji w pkt 2 poprzez odstąpienie od obciążenia kosztami postępowania oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, na rzecz skarżącej według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie odwołania - jako bezzasadnego oraz zasądzenie od Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Strony na rozprawie podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod pozycją (...). (bezsporne)

W dniu 14 czerwca 2018 r. Prezes UOKiK wszczął postępowanie wyjaśniające, mające na celu badanie rynku profesjonalnych maszyn czyszczących, w tym określenia jego struktury i koncentracji. Wśród przedsiębiorców

podlegających sprawdzeniu w trakcie tego postępowania został wskazany także (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. (bezsporne)

Pismem z dnia 26 czerwca 2019 r. wezwano Przedsiębiorcę do wypełnienia przesłanego kwestionariusza, wskazując, że dane powinny być przesłane do 31 lipca 2019 r. Wezwanie zostało wysłane na adres wskazany przez spółkę w Krajowym Rejestrze Sądowym. (bezsporne, k. 16-20 akt admin.)

Pismo zostało zwrócone po dokonaniu podwójnego awiza przez pocztę z adnotacją „nie podjęto w terminie”. (bezsporne, k. 21 akt admin.)

W dniu 26 lipca 2019 r. ponownie wezwano Przedsiębiorcę do wypełnienia przesłanego kwestionariusza, wskazując, że dane powinny być przesłane do 16 sierpnia 2019 r. Wezwanie zostało wysłane na adres wskazany przez spółkę w Krajowym Rejestrze Sądowym. (bezsporne, k. 21-26 akt admin.)

Pismo zostało zwrócone po dokonaniu podwójnego awiza przez pocztę z adnotacją „nie podjęto w terminie”. (bezsporne, k. 27 akt admin.)

Kolejnym pismem z dnia 28 sierpnia 2019 r. ponownie wezwano Przedsiębiorcę do wypełnienia przesłanego kwestionariusza, wskazując, że dane powinny być przedstawione Organowi w terminie 14 dni od otrzymania. Wezwanie zostało wysłane na adres wskazany przez spółkę w Krajowym Rejestrze Sądowym. (bezsporne, k. 28-33 akt admin.)

Pismo zostało zwrócone po dokonaniu podwójnego awiza przez pocztę z adnotacją „nie podjęto w terminie”. (bezsporne, k. 34 akt admin.)

W dniu 12 września 2019 r. na wniosek Przedsiębiorcy dokonano zmiany wpisu w rejestrze prowadzonym dla Spółki, zmieniając między innymi jej dane adresowe. (bezsporne)

Kolejnym pismem z dnia 3 października 2019 r. ponownie wezwano Przedsiębiorcę do wypełnienia przesłanego kwestionariusza, wskazując, że dane powinny być przedstawione Organowi w terminie 21 dni od otrzymania. Wezwanie zostało wysłane na nowy adres wskazany przez spółkę w Krajowym Rejestrze Sądowym. (bezsporne, k. 36-46 akt admin.)

Pismo zostało zwrócone po dokonaniu podwójnego awiza przez pocztę z adnotacją „nie podjęto w terminie”. (bezsporne, k. 48 akt admin.)

Kolejne pismo podobnej treści przesłano Przedsiębiorcy w dniu 18 listopada 2019 r. Podobnie wróciło do nadawcy jako „nie podjęte w terminie”. (bezsporne, k. 49 akt admin.)

Wobec powyższego postanowieniem wydanym w dniu 27 lutego 2020 r. Prezes UOKiK wszczął wobec Przedsiębiorcy postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z nieudzieleniem informacji żądanych przez organ. (k. 1-15 akt admin.)

Pismo to zostało zwrócone przez pocztę jako „nie podjęte w terminie”. Przedsiębiorca podjął dopiero kolejną korespondencję przesłaną przez Urząd, a datowaną na dzień 29 maja 2020 r. (bezsporne)

Spółka udzieliła wyjaśnień w pismach przesłanych w dniach 23 lipca 2020 r., 19 sierpnia 2020 r. i 11 września 2020 r. Kwestionariusz został przesłany Prezesowi UOKiK w dniu 17 września 2020 r. nie zawierał jednak odpowiedzi na przedstawione Spółce pytania. Spółka w pkt 2.2 kwestionariusza (k. 174 akt admin.) wskazała, że nie posiada kontaktu z dyrektorem zarządzającym, który posiadał dane za lata 2013- 2018. (k. 135-175 akt admin.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd chciałby wskazać, że odnosząc się do zarzutów naruszenia przez Pozwanego przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 6 i 7 k.p.a., należy wskazać, iż co do zasady tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, poprzedzającego postępowania sądowe. Celem postępowania sądowego nie jest bowiem przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględniany jest materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu przed sądem cywilnym. Tutejszy Sąd jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05).

Jednocześnie należy podkreślić, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Przechodząc do poszczególnych zarzutów stawianych przez Powoda skarżonej decyzji można podzielić je na dwie grupy- dotyczące naruszenia art. 50 ust. 1 u.o.k.k. oraz art. 106 ust. 2 u.o.k.k. Zdaniem Sadu zarzuty te nie są trafne.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 u.o.k.k. przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa UOKiK.

Przepis ten może znaleźć zastosowanie w ramach każdego z postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK (zob. art. 47 u.o.k.k.) w tym w ramach postępowania wyjaśniającego, mającego na celu badanie określonej gałęzi gospodarki (wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2008 r., III SK 15/08). Postępowanie wyjaśniające nie toczy się przeciwko konkretnemu przedsiębiorcy i ma na celu przede wszystkim ustalenie, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowań, o których mowa w art. 48 ust. 2 u.o.k.k.

Artykuł 50 ust. 2 u.o.k.k., określa niezbędne elementy żądania, aby uznać je za wiążące przedsiębiorcę, co pozwala, w razie nieuczynienia (choćby nieumyślnie) jemu zadość, skorzystać z sankcji przewidzianej w art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.k. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd (art. 50 ust. 2).

Powód nie kwestionował faktu nieodebrania korespondencji, uzasadniał to przesłankami obiektywnymi, tzn. zmianą Prezesa Zarządu Spółki oraz nadmiernym formalizmem pracowników poczty, co uniemożliwiało wydanie przesyłek pracownikom Powoda. Należy w tym miejscu wskazać, że wezwania były kierowane na adres Spółki, ujawniony w Rejestrze Przedsiębiorców KRS. Wymaga podkreślenia, że artykuł 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym wprowadza domniemanie prawne, co do prawdziwości danych wpisanych do rejestru. Domniemanie to realizuje funkcję ochronną dla osób trzecich, dokonujących czynności prawnych z podmiotem wpisanym do rejestru. Ustanowione w art. 17 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym domniemanie jest domniemanem prawnym wiążącym organy administracji oraz sądy. Z systemu domniemania prawdziwości wpisu w rejestrze, uregulowanego w art. 17 ustawy o KRS, wynikają pewne rygory i domniemania prawne, służące zapewnieniu pewności i bezpieczeństwa obrotu. (Wyrok WSA w Warszawie z 8.04.2022 r., I SA/Wa 2097/21, System Informacji Prawnej LEX nr 3348911).

Z powyższego należy także wywieść, że ujawnienie w KRS danych, w przedmiotowej sprawie – adresu Spółki, rodzi określone konsekwencje prawne. Istotnym jest, że strona powodowa jest Przedsiębiorcą, zatem to na Powodzie ciąży obowiązek zorganizowania prowadzonej działalności w taki sposób, aby zapewnić spółce prawidłowe funkcjonowanie, także w zakresie obiegu (odbioru) korespondencji. Reorganizacja działalności przedsiębiorcy i zmiany personalne w organach zarządzających Spółką nie stanowią okoliczności uzasadniających nieudzielenie podstawowych informacji, wymaganych w ramach prowadzonego przez Prezesa Urzędu postępowania administracyjnego. To na przedsiębiorcy leży ryzyko związane z prowadzeniem działalności gospodarczej i takie ukształtowanie prowadzonego przedsiębiorstwa, aby mogło ono profesjonalnie i terminowo współpracować tak z urzędami państwowymi jak i kontrahentami. Nawet przyjęcie najkorzystniejszego dla Powoda okresu między 31 lipca 2019 r. a 23 lipca 2020 r. kiedy to Spółka po raz pierwszy przedstawiła Organowi jakiegokolwiek swoje stanowisko wskazuje jednoznacznie na rażące przekroczenie terminu na udzielenie informacji, przy założeniu, że zapis w pkt 2.2 kwestionariusza stanowi udzielenie informacji.

Zdaniem Powoda wyznaczony przez Prezesa UOKiK 21-dniowy termin na udzielenie informacji był niewystarczający. Trudno zgodzić się z tym twierdzeniem. Jak słusznie wskazał Pozwany w odpowiedzi na odwołanie w ramach postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu zwrócił się łącznie do 23 podmiotów, a większość z nich nie miała żadnych problemów z wypełnieniem obowiązku w terminie, zaś w przypadkach, w których przedsiębiorcy wnioskowali o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi (z uwagi na braki kadrowe lub obszerność materiału) wyrażano zgodę. Wobec czego dywagacje skarżącego w tej mierze nie znajdują żadnego racjonalnego uzasadnienia, tym bardziej, że kiedy wystąpił o przedłużenie mu terminu na udzielenie odpowiedzi to taką zgodę otrzymał.

Podobnie bezpodstawny jest zarzut Powoda naruszenie przez Organ art. 50 ust. 1 pkt 1 u.o.k.k., polegające na tym, że żądanie udzielenia informacji obejmowało zakres informacji, który nawet przy dołożeniu najwyższej staranności był niemożliwy do ustalenia przez Skarżącą. Prezes UOKiK zwrócił się o informacje, które Powód posiada i tylko o takie, nie żądał przeprowadzenia badania rynku lub zdobycia informacji nie będących w posiadaniu przedsiębiorcy. Dodać należy, że dotyczyło okresu do roku 2018, a nie roku 2019 na co powód wskazuje w odwołaniu. Same zaś pytania zadane Powodowi, jak słusznie wskazał Pozwany dotyczyły podmiotów, które organizowały sieć dystrybucji danej marki urządzeń czyszczących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej jako przedstawiciel, importer lub spółka wchodząca w skład grupy kapitałowej, będącej właścicielem danej marki, a nie sprzedawców detalicznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie znalazł żadnej przesłanki do przyjęcia, aby Prezes UOKiK naruszył w jakikolwiek sposób art. 50 u.o.k.k. Należy jednoznacznie wskazać, że Powód udzielając informacji (i tak bardzo lakonicznej) po prawie roku od wezwania go do tego przez Organ naruszył obowiązek wynikający z treści art. 50 ust. 1 u.o.k.k. Zakres pytań stawianych Powodowi nie wykraczał poza normalne badanie rynku prowadzone przez Organ w podobnych sprawach, a czas dany na udzielenie odpowiedzi był rozsądny i ulegał przedłużeniu na prawidłowo uzasadnioną prośbę wnioskodawcy.

Sąd nie znalazł także żadnych powodów aby przyznać rację Powodowi twierzącemu, że nałożonego na niego kara jest rażąco wygórowana, a Organ nie wziął pod uwagę obiektywnych okoliczności łagodzących.

W myśl art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.k., Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do (...), jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 10 ust. 9, art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3, art. 23c ust. 3, art. 28 ust. 3 lub art. 50, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Wskazać przy tym należy, że obowiązująca ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje wyłącznie maksymalną granicę wysokość kary, brak jest dolnej granicy wysokości kary pieniężnej, a wysokość kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UOKiK nie jest uzależniona od osiągniętych przez przedsiębiorcę obrotów. Zgodnie zaś z art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy Prezes Urzędu ustalając wysokość nakładanej kary pieniężnej, uwzględnia w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także wpływ naruszenia na przebieg i termin zakończenia postępowania. Nadto Pozwany, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, bierze również po rozważeniu okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zdaniem Sądu okoliczności te zostały przez Pozwanego prawidłowo ocenione.

W skarżonej decyzji, Prezes Urzędu opisał, w jaki sposób ustalił wysokość kary pieniężnej. Wskazał na fakt, że Powód po raz pierwszy naruszył przepisy ustawy, co przyjął jako okolicznością łagodzącą. Jak wyżej wskazano brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że okoliczność łagodzącą powinno stanowić reorganizacja działalności przedsiębiorcy. Ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej leży tylko i wyłącznie w gestii przedsiębiorcy i brak umiejętności w tym zakresie lub nieprawidłowa organizacja obciąża tylko i wyłącznie Spółkę. I zdaniem Sądu stanowi to okoliczność obciążającą a nie łagodzącą. Powód nie przekazał żądanych danych, bo trudno za takie uznać wskazanie, że ze Spółki zwolniono dyrektora zarządzającego i nie ma z nim kontaktu, przez co Skarżący nie posiada informacji, o które dopytuje się Urząd. Tak więc za okoliczność łagodzącą trudno uznać fakt, że Powód informacji udzielił. Nieporozumieniem jest zaś żądanie Powoda, aby za okoliczność łagodzącą uznać ustanowienie pełnomocnika, w tym pełnomocnika profesjonalnego, mogłoby być uznane za okoliczność łagodzącą.

Co do umyślności działania Spółki, to Sąd podziela stanowisko przedstawione przez Pozwanego, który wskazał, że na profesjonalnym podmiocie uczestniczącym w obrocie gospodarczym spoczywa obowiązek takiego zorganizowania swojej działalności, aby móc wypełniać obowiązki wynikające z przepisów prawa, w tym odbierać adresową do niego korespondencję kierowaną przez organy administracji i udzielać na nią odpowiedzi. Co więcej, jak wyżej wskazano, Spółka w zasadzie nie przekazała żądanych informacji. Wobec treści pouczeń kierowanych do Powódki w czasie postępowania, należy uznać, że była ona świadoma przyczyn wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej oraz konsekwencji braku udzielenia odpowiedzi. Jako jedyne usprawiedliwienie Spółka wskazała wyłącznie, że z uwagi na zmiany osobowe w składzie zarządu nie posiada żądanych danych. W takim zaś wypadku Sąd stoi na stanowisku zbieżnym ze stanowiskiem Pozwanego, że działaniu takiemu można przypisać umyślność w niewypełnieniu nałożonych na Powoda obowiązków.

Nałożenie kary na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy odbywa się w trybie uznania administracyjnego. O tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje Prezes Urzędu. Przy tym trzeba wskazać, że Powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwany przekroczył zasady uznania administracyjnego. Dodać przy tym należy, że nałożona na Spółkę kara, została wymierzona we właściwej wysokości, z uwzględnieniem brzmienia art. 111 ust. 1 pkt 3 u.o.k.k. Sąd w pełnej rozciągłości podzielił rozważania dokonane

przez Prezesa UOKiK w tym zakresie, bowiem zostały należycie osadzone zarówno w materiale dowodowym sprawy, jak i przepisach prawa. Wobec tego, argumentacja przedstawiona w odwołaniu, nie mogła skutkować uchYLENIEM bądź zmianą zaskarżonej decyzji. Należy również zwrócić uwagę, że zaniechanie Przedsiębiorcy utrudniło w istotnym stopniu dokonanie ustaleń faktycznych pozwalających na osiągnięcie celu, w jakim wszczęte zostało postępowanie wyjaśniające. Tym samym, Sąd zgodził się z Pozwanym, że nieudzielenie przez powodową spółkę odpowiedzi na skierowane do niej wezwania, utrudniło sprawny i efektywny przebieg ww. postępowania wyjaśniającego. Ponadto, w wezwaniach Prezesa UOKiK kierowanych do Spółki na etapie postępowania wyjaśniającego, znajdowały się pouczenia o grożących sankcjach.

Reasumując powyższe, decyzja Prezes UOKiK także w zakresie nałożenia na Powoda kary pieniężnej w wysokości 50000 zł, stanowiącej równowartość 11741,22 euro, była uzasadniona.

Niewątpliwie, kara w tej wysokości pozostaje we właściwej proporcji do okoliczności stwierdzonego naruszenia oraz jego wpływu na przebieg i termin zakończenia postępowania wyjaśniającego. Ponadto, jej wysokość pozwoli na realizację wszystkich przypisywanych jej funkcji.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

Sąd pominął wniosek Pozwanego o zobowiązanie Powoda do przedstawienia dokumentów wymienionych w pkt 2.5 z uwagi na to, że dokumenty te mogą zawierać tajemnicę innych Przedsiębiorców, a nie są niezbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o - wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. - zasadę odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Pozwanemu, jako stronie wygrywającej sprawę, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, określonej w § 14 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Dariusz Dąbrowski